

Щом бяха дръзнали да посегнат на царя, защо да не убият и ~~т~~асеновите синове?

Той се хвърли към войводата. Исчва да го дърпа, да го тласка към изхода. Гласът му е ^{с/}викан от тревога.

— Бягай! Бягай, Радуле! Най-напред тичай при князете. Извести им. Помогни им да избягат. За бога! По-скоро... По-скоро...

Радул изтича навън, метна се на коня си и се спусна към крепостните стени. Там нямаше почти никой. Зад стените още не знаеха какво се е случило във вражеския стан. Радул грабна рог и засвири. След миг от всякъде почнаха да се стичат към него войскари. С гневни укори войводата се нахвърли въз тях.

— Бива ли такова безумие! Ами ако ромеите изкочат въз и подпалят машините ни? Тука! Всени на мястото си! Где е Славян? Где е Рекирад? Где е ~~малкият Тасе~~? *Хрико?*

С унили лица челниците приближиха до него. Радул повека Рекирад ~~настрани~~ и му пошъгна:

— Прибери конниците си настрана, зад маслиновата гора. Всекиму ще кажем поотделно. Разбѣра ли? Никой друг да не знае. Бързо! Тичай!...

Челникът го гледаше смаян, недоумяващ, но побърза да изпълни заповедта.

В това време Добромир отново почна да си пробива път за царската шатра. Всеки се блъскаше, искаше да чадникне, да види очите си, да поварва. Великите войводи ^ивлезаха и излизаха, суетяха се, кърсеха пръсти, загубили ума си, отчаяни, слисани. Всички старания на врачовниците бяха напразни. От час на час царят отиваше по-назле. Никой не знаеше какво да мисли, какво да предприеме. Най-сетне Добромир успя да се добере до входа на шатрата. Преди да влезе, той постоя малко, за да сподави възлението си, потри пламналото си чело, избърса очите си, и дигна завесата на входа.